Síla v kordech rodu Wellnsburgů

3.díl

ODCIZENÉ DVOJČE

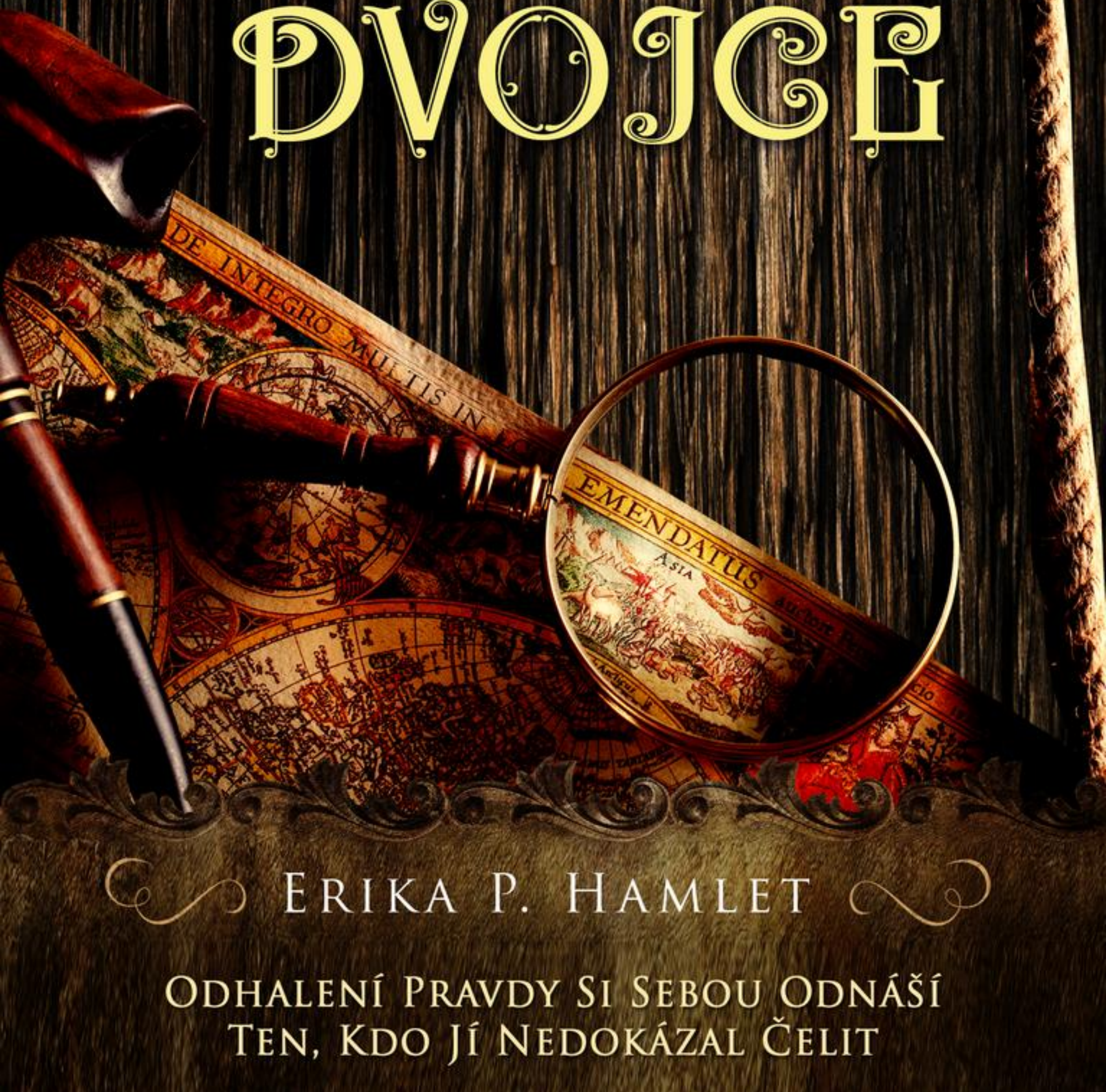

ERIKA P. HAMLET

ODHALENÍ PRAVDY SI SEBOU ODNÁŠÍ
TEN, KDO JÍ NEDOKÁZAL ČELIT

Síla v kordech rodu Wellnsburgů

Odcizené dvojče

3. díl

ERIKA P. HAMLET

ÚVOD

Příběh se odehrává na konci 17. století v době, která jakoby se zastavila u mocného kardinála Richelieua, kterému tři mušketýři připravili mnoho bezesných nocí.

Těžký je život chudého lidu, kde honby na čarodějnice a udavačství jsou na denním pořádku a moc církve a bohaté šlechty je naprosto nepřemožitelná

TOUHA PO ZMĚNĚ

Život plyne některým lidem v harmonii, štěstí a lásce, některým v beznaději, žalu a chudobě. Jsou i tací, kteří si nad svým životem moc nelámou hlavu a berou ho tak, jak přichází. Najdou se ale i tací, jako byla Patricie Waldezová, která přišla na hrabství svého strýce Henryho Balareta s přesvědčením, že je k ní život nespravedlivý a že jí nedává, co si právem zaslouží. S ničím nebyla spokojena a pýcha s žárlivostí v ní vítězily nad pokorou a vděčností, které jí mnohdy byly cizí, přestože ona sama někdy cítila, že se chce změnit k lepšímu. S ničím neuměla bojovat a to jí stále leželo v hlavě. „Nic není zadarmo!“ zvonila jí v uších slova staré Francesky, která před ní chůva vyřkla. Musela si po dlouhé době přiznat, že není dostatečně houževnatá a trpělivá na to, aby se jí podařilo pokořit v sobě zlo a nechat vyniknout dobré vlastnosti. Věděla o tom a také věděla, že nechce poslouchat falešná slova uznání, ale že chce slyšet slova vyřknutá upřímně, ze srdce, aby ji potěšila a zahřála na duši. Nechtěla vidět a slyšet přetvářku, která je dobrá jenom pro pomíjivý okamžik! Čím víc nad tím přemýšlela, tím jasněji přicházela na to, že chce být jako Elizabeth, kterou si zamiloval snad každý i navzdory tomu, že nebyla urozená. Podívala se na své ruce, které obrátila dlaněmi vzhůru, a přemýšlela, co všechno musela podstoupit ta černovlasá dívka, aby stála na místě, kterému se říká výsluní.

„Ano, jsem přesvědčena o tom, že to, co chci udělat, je správné!“ uvažovala Patricie nahlas ve svém pokoji a soukala se do krajkových šatů. Pečlivě si urovnala dlouhé blonďaté vlasy, podívala se na sebe do zrcadla svýma modrýma očima a chvíli nehybně stála, jako by o něčem přemýšlela. Všechny lekce, které měla dnešního dne mít, zrušila s výmluvou, že jí není dobře.

Pan Marethy, učitel hudby, se tvářil velice zklamaně, když se mu omlouvala, ale v skrytu duše mu to nikterak nevadilo – až na jídlo. „Tak to je mi opravdu líto! To tedy spolu dneska nepoobědváme! Jaká škoda,“ litoval, „já jsem se tak těšil!“

„Já vím, že jste se těšil především na jídlo,“ podotkla s letmým úsměvem Patricie.

„Ne ne ne! Povídání s vámi mi bude chybět… při tom jídle,“ dodal po odmlce zkroušeně pan Marethy.

„Celestina přijde s obědem pro dva, to mohu zařídit, takže pokud budete chtít… Ale musíte mi něco slíbit!“

„Och, slečno, to je šlechetné! Všechno vám mohu slíbit!“ zamrkal šťastně pan Marethy, slastně polkl a pohladil se po svém kulatém bříšku, když slyšel, že o jídlo nepřijde.

„Neřeknete nikomu, že jsem nebyla na hodině, hlavně ne mému strýci, ano? Slibujete? Až jsem přijde Celestina, řeknete jí, že jsem u pana hraběte a že na mě čekáte. Pokud sem přijde pan hrabě, řeknete mu, že jsem šla pomoct s paní Henrietou… No prostě si něco vymyslíte!“

„Och, samozřejmě, samozřejmě!“ pokyvoval hlavou učitel hudby. „Běžte si, slečno, odpočinout, vypadáte unaveně,“ řekl ustaraně, přestože na ní žádnou únavu neviděl. Byla to jen zdvořilá poznámka, jak oba dobře věděli.

Hned jak za sebou Patricie zavřela dveře, luskl si pan Marethy vesele prsty a široce se usmál. „Jak já miluji tyhle ženské nevolnosti!“ pronesl nadšeně. „Teď se alespoň mohu věnovat sám sobě!“ Posadil se do houpacího křesla, slastně se v něm pohupoval a něco si pobrukoval.

Patricie utíkala do svého pokoje a začala uskutečňovat své plány. „Musím zjistit, kam chodí Elizabeth a jak tráví svůj čas, když jsem zaneprázdněna výukou. Určitě je s ní i Febien s Federikem.“ Žárlivost, která jí lomcovala, ji donutila vyběhnout z místnosti. Zastavila se a podívala se na své prázdné ruce. Uvědomila si, že jí chybí jezdecký bičík, a tak se pro něj vrátila.

Zatímco šla hledat bičík, projela chodbou Celestina s dřevěným servírovacím stolkem do pokoje k panu Marethymu, takže nikdo nevěděl, že se Patricie chystá ven.

„Ach ano, je čas k jídlu,“ pousmál se pan Marethy. „Slečna za chvíli přijde,“ řekl Celestině, „ale jinak bude dnes slečna Patricie na mnoha místech! Pokud nebude se mnou, bude u hraběte, a pokud nebude u hraběte, bude u hraběnky Henriety, pokud ji ale nebudete moct najít u hraběnky Henriety, tak bude asi někde jinde.“

Celestina se na něj dívala s otevřenými ústy a snažila se pochopit, o čem mluví. Pak polkla a ústa zavřela. „Myslím, že mi chcete říct, že dnes nemá cenu slečnu Patricii hledat, protože bych ji stejně nikde nenašla. Je to tak?“

„Přesně tak! Správně jste to pochopila,“ pokýval pan Marethy hlavou a blaženě se usmál.

Celestina skončila se servírováním jídla, uklonila se a odešla po své práci.

Patricie doběhla do stáje a velice zručně si osedlala koně. Všimla si, že koně Federika a Febiena jsou pryč. „Vždyť jsem si to mohla myslet,“ vyslovila nahlas své podezření, „že jsou všichni spolu někde na vyjížďce!“

Pan Marethy držel v rukou talíř s kusem sladkého dortu a procházel se po místnosti. Občas zamířil k oknu, přičemž si čas od času ukousl z té sladké dobroty. Zůstal tam chvíli stát, když najednou viděl, jak po cestě projela Patricie na koni a hnala si to ven z panského sídla. „Tak tahle slečna je

všemi mastmi mazaná!“ zakroutil hlavou. „Tohle jsou tedy ty její nevolnosti! Jenom doufám, že venku nenarazí na pana Balareta! Ale nakonec proč ne? Bude to na ní, aby mu vše vysvětlila!“ Přešel ke stolu a utrhl si kuřecí stehýnko.

Patricie hnala svého koně k řece, kde nedávno našla Federika s Febienem sledující Elizabeth, jak dovádí ve vodě. Nenašla tu nikoho, a tak se pustila dál, až k lesu, kde byla opuštěná stodola a kousek od ní prostor pro výcvik koní. Blížila se k ní zezadu a koni dala povel, aby zpomalil. U stodoly uviděla uvázaného Elizabetina koně. Když se ale potichu přiblížila ke stodole, uslyšela Federikův i Febienův hlas. Opatrně seskočila a tiše přišla blíž, aby škvírou v prknech viděla, co se děje uvnitř.

Federik seděl na koni a popoháněl ho ve stodole dokola, jako by to byl výcvikový prostor.

„Proč s tím koněm nejde na cvičiště?“ uvažovala v duchu Patricie. Záhy ale dostala vysvětlení.

Na laně se dolů spustila Elizabeth a dosedla na klusajícího koně, přímo za Federikova záda. Ten jí rychle pomohl ze sedla na zem a hned nato se po laně spustil na koně Febien.

„Bravó!“ zatleskala mu Elizabeth, která stála stranou a dívala se, jak to zvládl. Federik s Febienem pak postavili své koně vedle sebe a posadili na ně slámou vycpané panáky, kteří představovali muže. Oba odběhli stranou a dívali se na Elizabeth, která již byla opět připravena nahoře ve stodole a napínala lano. Chystala se seskočit a udeřit nohama slaměné postavy na koni.

„Sraz je, Elizabeth! Sraz je!“ křičeli oba a dodávali jí kuráž.

Elizabeth ještě chvíli váhala, ale pak se spustila po laně svižně dolů a nohama srazila obě vycpané figuríny na zem. Zhoupla se na laně přesně mezi ně a každou nohou srazila jednoho.

Patricie, která vše pozorovala zvenčí, pochopila, že Elizabetin kůň, který byl velice mladý, by tohle nezvládl, a proto byl venku. Cvičný prostor pro koně, který je venku, nemá lano, které mohli pro tyhle hrátky najít pouze ve stodole. „Proč mi o ničem neřekli? Proč všechno dělají za mými zády?“ Dostávala zlost. Opřela se zády o dřevěnou kůlnu a bylo jí do breku.

„Elizabeth, nepromarni správný okamžik!“ uslyšela Febienův hlas a to ji donutilo se opět podívat škvírou ve zdi. Kůň bez jezdce klusal dokola a Elizabeth čekala na správný okamžik. Stála na zemi, pak se rozběhla vedle koně, vyskočila, chytila se hrušky sedla a vyhoupla se na něj.

„Udělej si z koně levý štít!“ křikl na ni Federik a Elizabeth hned sklouzla ze hřbetu koně doprava. Visela schovaná na pravém boku koně, takže jí sloužil jako štít.

„Teď si z koně udělej pravý štít!“ zavolal opět Febien a klusající Elizabeth se přehoupla z pravé strany koně na levou a opět visela schovaná za ním. Pravá strana byla volná, takže dělala jezdci ochranný štít zprava. Vypadalo to, jako by kůň neměl jezdce.

Patricie se otočila a chtěla potichu odejít, když tu uslyšela svoje jméno. „Neseď na tom koni jako Patricie!“ volal Federik. V Patricii hrklo a zpozorněla.

„Jako Patricie? Co tím myslíš?“ zeptala se Elizabeth.

„No, Patricie sedí na koni jako kus dortu se šlehačkou, který se bojí, že mu upadne třešinka!“ vysvětloval Federik se smíchem.

Patricie se zhluboka nadechla a pořád přihlížela. „Tak já že se bojím, aby mi neupadla třešinka? Jak směšné! Oni se mi posmívají!“ zuřila v duchu. Nedalo jí to, aby odešla, protože chtěla vědět o všem.

„Jednou budeš muset naučit tohle všechno svého koně!“ volal na Elizabeth Febien. „Ještě pořád pro něj trváš na jménu Katamar?“ ještě se zeptal.

„Ano, to jméno se mi líbí a skrývá v sobě příběh, proto ho nebudu měnit. To jméno je už na mém kordu a moc se mi líbí,“ nechala se slyšet dívka.

Patricie se tiše sesula na zem a opřela si hlavu o zeď stodoly. Cítila se zničená. „Proč se mi posmívají? Já přece na koni nesedím jako kus dortu!“ vztekala se v duchu. „Musím jít pryč! Už je nechci poslouchat. Nesmí mě tady vidět!“ uvažovala. Postavila se a opatrně našlapovala po trávě, aby se dostala ke svému koni. V bezpečné vzdálenosti od stodoly se vyhoupla do sedla a klusala podél řeky zpět na panství. „Proč to vlastně dělají? Divný druh zábavy! K čemu je to vlastně dobré? Kůň se jménem Katamar? Nikdy jsem takové jméno neslyšela. A už vůbec ne žádný příběh o koni s takovým jménem!“ Patricie si v duchu pokládala spoustu otázek a cítila se podvedená, protože jí nikdo o ničem neřekl. Navíc si z ní utahují a to není hezké, protože ona je šlechtična. Uháněla podél řeky a uviděla před sebou postavu. Když přijížděla blíže, všimla si, že je to Franceska, která něco dělá s prádlem. Zpomalila a dívala se na ni. „Dobrého dne přeji, slečno Patricie,“ oslovila ji chůva.

„Dobrého dne i tobě!“ procedila skrze zuby namyšlená Patricie, bodla koně do slabin a uháněla pryč. „Elizabeth je s Febienem a Federikem,“ uvažovala, „Franceska je zde u vody, Elizabetin otec je v lesích u těžby dřeva a paní Katarine je ve městě, pokud vím. Co se takhle podívat k nim domů?“ Patricie promlouvala sama k sobě a nemohla odolat tomu, co právě vymyslela. Byla zvědava na všechno, co se týkalo Elizabeth, a teď byl správný okamžik, kdy se mohla dozvědět něco víc.

Zamířila k domku, ve kterém Elizabeth bydlela. Cestou pořád přemýšlela, jak všechno překazit a jak k sobě přitáhnout Febienovu a Federikovu pozornost. Když byla u domku, seskočila z koně a pro jistotu zaklepala na dveře, protože se chtěla ujistit, že v domě opravdu nikdo není, jak předpokládala. Když jí nikdo neodpovídal, nesměle pootevřela dveře a vešla dovnitř. Prošla

chodbičkou a dostala se do kuchyně. Všechno bylo pěkně uklizeno. Pánve pověšené na zdi kousek od kamen a vedle nich na policích poskládané hrnce. Na stole byl talíř s voňavými koláči přikrytý plátěným ubrouskem, který Patricie nadzvedla, aby se podívala, co se pod ním ukrývá. Napřáhla ruku a chtěla si jeden vzít, protože se jí na něj sbíhaly sliny. Zarazila se, udělala krok dozadu a uvědomila si, že to nesmí udělat, protože by nechala stopu, že tu někdo byl. Rozhlédla se kolem sebe a uviděla další dvoje dveře, které vedly do pokojů. Popošla k jedněm a otevřela je. Pokoj byl prostorný a velice pěkně zařízený.

Zůstala stát v otevřených dveřích, když tu uviděla pěkné piano. Rozběhla se přímo k němu a začala prohledávat věci, které byly položeny na něm. Otevřela malou krabičku a uviděla spoustu papírových srdíček. Rychle ji zavřela a popadla do rukou tenkou knihu. Byl to Elizabetin zápisník, ve kterém Patricie spatřila několik kreseb a mezi nimi i pár obrázků jí samé, které Elizabeth nakreslila, zatímco ona měla hodinu s panem Marethym. „Ty kresby jsou neskutečně pěkné," musela uznat. Pak uviděla náčrty Febiena a Federika. Prstem procházela po jejich obrysech. Zápisník nechala otevřený, protože její pozornost upoutal kord, který byl opřen vedle krbu. Chytila ho do rukou a povytáhla ho kousek z pouzdra. Četla jména vyrytá na kordu, některá znala a některá jí nic neříkala. Oči jí opět padly na otevřený zápisník a uvědomila si, že ho musí zavřít. Ještě jednou se vrátila ke kresbám a pak otočila o stránku dál. Již chtěla zápisník zavřít, když tu zahlédla jména Katarine/Martrek – KATA.MAR – Katamar... „Ach, takhle je to! Jméno koně je složeno ze dvou jmen, a to z matčina a otcova."

Znova se rozhlédla kolem sebe a uviděla dřevěnou truhlu. „Možná že tady něco najdu!" Poklekla a otevřela ji. Uvnitř našla složené šaty, které věnovala Elizabeth. Byl u nich lísteček s poznámkou „Byla bych raději, kdyby mi Patricie věnovala své přátelství. Ona je však velice chladná a odtažitá. I když se usmívá, vím, že její srdce pláče." Patricie si tuto větu četla pořád dokola. Sáhla rukou hlouběji do truhly a vytáhla malou krabičku. Netrpělivě ji otevřela a našla v ní kousek ulomeného zrcátka v nějakém divném rámečku a prsten s modrým očkem, který byl navlečen na koženém řemínku, asi aby se dal nosit na krku. „To budou nějaké tretky a věci z pouti," řekla si Patricie a chtěla se podívat blíže, ale zdálo se jí, že něco slyší, proto zpozorněla. „Musím už jít!" zavřela rychle truhlici a podívala se na piano, zda jsou věci na svém místě, tak jak je našla.

Vyběhla na dvůr a rychle nasedla na koně. Cesta domů jí utekla rychle, protože její mysl byla pohroužena do spousty myšlenek. Přiklusala do stáje, kde svěřila koně do rukou sluhy Jarka, který tam zrovna byl. „Postarej se o něj!" hlesla a odcházela.

Když byla u dveří, otočila se a udělala několik kroků zpět ke sluhovi. „Řekni mi, viděl jsi mě jezdit na koni?" otočila se na něj s otázkou.

Jarek se na ni podíval a nechápal, co po něm chce a kam svou otázkou míří.

„No, viděl jsi mě, nebo ne?“

„Viděl, slečno,“ odpověděl Jarek.

„A co si o mé jízdě na koni myslíš?“ Jarek se na ni chvíli díval a uvažoval, zda je dobré říct jí, co si opravdu myslí.

„No neboj se a řekni mi pravdu!“ dodávala mu odvahy Patricie.

„No, s tím slunečníkem a se všemi těmi nadýchanými krajkami na vašich šatech ten kůň vypadá, jako by nesl…,“ zarazil se a podíval se na ni.

„Jako by nesl kus nazdobeného dortu?“ dořekla za něj Patricie.

„Já to neřekl!“ couvl Jarek.

„Ale myslels na to, že? Řekni mi pravdu! Já ti za to nic neudělám a pomůžeš mně tím,“ dodávala mu další kuráž Patricie.

Jarek tiše souhlasně pokýval hlavou.

Patricie k němu přistoupila blíže a prohlédla si své cukrové šaty.

„Řekni mi, jaká žena by na koni upoutala tvoji pozornost?“ Dívala se na něj a viděla, že se ošívá a zvažuje, co má říct. „Tak řekni! Neboj se! Nic se ti nestane!“

„Já se vždycky rád dívám na slečnu Elizabeth,“ tiše odpověděl Jarek.

„Zase ta Elizabeth!“ řekla si v duchu Patricie a kousla si do rtů. Zvedla hlavu a pousmála se na Jarka, který slámou hřebelcoval koně poté, co mu sundal sedlo. „A co je na ní tak přitažlivé, že se ti její jízda tak líbí?“ vyzvídala.

Jarek se zastavil v práci a zasnil se, jako by tam s ním nikdo nebyl. „Když jede na koni, úplně s ním splyne!“ Začal opět hřebelcovat. „Je úžasné je vidět. Má jezdecký oblek, který neztěžuje jízdu, dává jí volnost a nepřekáží koni. Ke koni během jízdy mluví a také ví, co kůň cítí a potřebuje. Kůň má taky duši, slečno! On ví, kdo je dobrý, a kdo ne. Kůň je ušlechtilé zvíře, a proto je výsadou šlechty. Slečna Elizabeth chodí svého koně hřebelcovat do řeky a je na něj hodná, a proto ta jízda vypadá, jako by spolu splynuli. Kůň je takový, jaký je jeho pán! Pokud je jeho pán odvážný, je odvážný i kůň – a to slečna Elizabeth je. Ona má odvážnou duši a to jsme také viděli.“

„Řekl jsi to moc hezky!“

„Děkuji, slečno!“ poděkoval Jarek zdvořile a uklonil se. Svými slovy přiměl Patricii, aby se zamyslela. Přikročila ke svému koni a pohladila ho po čele. Pak se k němu přitulila a hladila ho po šíji.

Jarek se mírně pousmál. „Tak se to má dělat, slečno!“ pochválil ji.

„Máme tady pro koně nějaké laskominy?“ zeptala se.

„Tady!“ vytáhl Jarek z kapsy kabátu jablko a podal ho Patricii.

„Děkuji, Derny, za jízdu!“ poděkovala dívka koni, poplácala ho jemně po šíji a podávala mu odměnu, kterou on nikdy neodmítl, a přitom ho hladila po hlavě.

„Víš, Derny,“ mluvila ke koni, „tenhle kus dortu se musí změnit!“

Sluha Jarek sklonil hlavu a čistil koni břicho, jen aby nebylo vidět, jak ho ta slova překvapila. Po chvíli věnoval slečně Patricii plachý úsměv, když se jejich oči střetly.

VNITŘNÍ NEKLID

Hraběnka Henrieta se nervózně procházela po pokoji a snažila se dát dohromady své zvláštní myšlenky. Přešla k oknu a sledovala kočár, do kterého se nakládala zavazadla. „Asi bych měla zajít za svým mužem předtím, než odjede, a všechno mu říct! Celou pravdu. Pak se mi určitě uleví a už nebudu mít ty hrůzné sny. On to nikomu nevyzradí.“ Se svým nápadem byla spokojena, a tak se vydala hledat svého chotě, aby ho zastihla, než odjede za vědeckým bádáním.

Otevřela dveře jeho pokoje, ale nenašla ho tam, a tak si řekla, že bude hledat dál. Rozhodla se zajít do jeho prapodivné laboratoře. Vstoupila do ní a doufala, že se tam někdo objeví, protože v krbu ještě pořád praskal oheň. Sedla si ke stolu, na němž byla sestrojena podivná laboratoř s množstvím skleněných baněk propojených trubičkami, ve kterých se snad nikdo nemohl vyznat. Dívala se kolem sebe a vyčkávala.

Patricie, která se mezitím vrátila z projížďky se zbytečně obávala, že ji bude někdo postrádat. Panství bylo vzhůru nohama, protože nemohli najít hraběnku Henrietu, která zmizela.

Trvalo skoro půl dne, než ji nakonec objevila služebná Celestina, jež se nebála vejít ani do prapodivných prostor lékaře Jakoba Defoára. Hraběnku našla právě v tajemné laboratoři jejího chotě, který právě vyrazil na své lékařské výzkumy. Henrieta seděla v křesle u stolu a kolem byla rozházena spousta malých lahviček. Jednu lahvičku držela a pravděpodobně se z ní napila, protože na rtech měla stopy růžové tekutiny z ní. Tvrdě spala. Celestina s ní třepala, ale vůbec se jí nedařilo hraběnku vzbudit. Promlouvala na ni a zatím se v laboratoři sešli všichni, kteří ji hledali. Služebná jí vzala z rukou podivnou lahvičku, ve které zbyla ještě polovina tekutiny, přivoněla si k ní a snažila se rozpoznat, co to je. „Och, Bože, to je hnus!“ svraštila čelo a lahvičku odhodila. Ta vletěla přímo do rozpáleného krbu, ze kterého se záhy ozvala mohutná rána. Všichni, kteří byli v místnosti, se s hrůzou podívali jeden na druhého a zalehli na zem, jako kdyby byli na bojišti. Vlasy všech byly zježené a plné popela, stejně jako jejich obličeje.

Výbuch ale probudil hraběnku Henrietu, která se kolem sebe zmateně rozhlížela. „Mám čím dál tím hrůznější sny!“ prohlásila. „A teď se do nich pletou i tihle prapodivní lidé,“ zkřivila tvář, protože se ji všichni ti lidé plní popela, kteří kolem ní stáli, nelíbili. Hrábla rukou před sebe a popadla pár lahviček. Rozespale se na ně podívala. „A to všechno je kvůli vám!“ promlouvala k lahvičkám, se kterými si pohrávala, a rozhlížela se, kam je může odhodit. „Né né! Jen to ne!“

křičeli všichni, ale bohužel pozdě. Hraběnka odmrštila lahvičky, jako by se chtěla zbavit něčeho nepříjemného, co jí uspalo a kvůli čemu zřejmě nestihla svého chotě. Nejlepším místem pro jejich zničení se jí zdál být krb.

Služebnictvo při pohledu na hraběnku, která se rozpřáhla, aby lahvičky zahodila, opět zalehlo na zem, protože všichni již věděli, co mohou očekávat. Z krbu se ozvaly další dvě rány, které do místnosti vmetly další dávku popela, sazí a kusy ohořelého dřeva, které rozbily vše, co v laboratoři ještě zbylo. Dílo zkázy bylo dokonáno a z lékařovy laboratoře zůstaly jenom podivné skvrny na lidech, kteří zářili všemi barvami. Vše ostatní bylo dokonale zničeno.

Celestina opatrně vstala a pomohla hraběnce, která pořád něco blábolila a otírala si z očí popel, aby viděla. „Chci se už probudit! Chci se už probudit!“ křičela stále dokola a nechala se v klidu odvést do svého pokoje v domnění, že je to jenom špatný sen.

„Kdyby to šlo, také bych se ráda probudila!“ poznamenala Celestina. Ostatní je následovali z pokoje. Všichni byly v rozpacích, i když každý z jiného důvodu.

Patricie stála na chodbě, prohlížela si celý ten zaprášený průvod a byla ráda, že nestihla vejít dovnitř. Její mysl byla zaměstnána přemýšlením o tom, co by měla udělat, aby strhla všechnu Febienovu a Federikovu pozornost na sebe. Cítila, že chce té pozornosti získat více než jenom tu z pouhého přátelství. „Přece se Federik s Febienem nebudou zahazovat s někým, kdo nemá modrou krev a není aristokrat!“ utěšovala se, ale navzdory tomuto přesvědčení nebyla vůbec klidná.

„Patricie! Nestůj tam tak na té chodbě a běž do svého pokoje!“ vyrušil ji starý pan hrabě Balaret, který právě kráčel směrem k průvodu, aby se dozvěděl, co se vlastně stalo, protože nechápal, proč jsou všichni od sazí.

Patricie se rozhlédla, na kterou stranu se má vydat, aby našla svůj pokoj. Vešla dovnitř a byla ráda, že byla uchráněna od té pohromy, která se odehrála uvnitř lékařovy laboratoře. Otevřela šatník a začala si pečlivě prohlížet své šaty a postupně vyhazovat všechny, o kterých si myslela, že pro ni již nejsou vhodné, pokud se chce změnit. „Já se chci změnit! Chci se změnit! Ale jak to mám udělat?“ sedla si na zem vedle hromady šatů, které vytřídila, a dívala se bezradně před sebe. „Elizabeth umí skoro všechno, co muži obdivují,“ smutně uvažovala a začala na prstech vypočítávat, „umí šermovat, umí malovat, umí plavat, umí hrát na piano... Ale na piano přece umím hrát taky! A to ostatní se taky mohu naučit!“ zaradovala se, ale pak opět zesmutněla. „No nevím! Malovat asi nikdy nebudu umět. To se nedá jednoduše naučit, v tom se může člověk jenom zdokonalit, protože je to dar od Boha.“ Seděla tam tiše, jako by zápasila se svým svědomím. „Matko, jak mi strašně chybíte!“ povzdechla si a nevěděla, co má s těmi šaty dělat.

Vstala a přešla k oknu. Uviděla přicházet starou Francesku, která nesla na panství koš plný napřadených přízí. „I tahle žena je šťastnější než já, to se mohu vsadit. Není bohatá navenek, ale je určitě bohatá uvnitř, ve své duši," uvažovala a rozběhla se ke dveřím. „Kde zůstala Elizabeth?" vítala ji u hlavních dveřích, i když dobře věděla, kde Elizabeth je. Nevymyslela lepšího způsob, jak navázat řeč s Franceskou, které se chtěla na něco zeptat.

„Dobré odpoledne, slečno Patricie," pozdravila Franceska zdvořile a pak se chystala odpovědět na položenou otázku. „Elizabeth bude už asi doma, jen vzala koně na vyjížďku. Má ho moc ráda a nemusela spěchat nazpět, když jste se necítila dobře."

„Jak věděla, že jsem se necítila dobře?" vyzvídala Patricie.

„Myslím, že jí to řekli mladí pánové Febien a Federik."

„Och, oni mají Elizabeth rádi, že? A ona je má také moc ráda, není-liž pravda?" Patricie kráčela vedle Francesky a dělala jí společnost, protože byla posedlá touhou dozvědět se něco jen tak mezi řečí, kterou vedly.

„Znají se skoro od kolébky, slečno! Tedy s Febienem, který je jenom asi o tři dny starší než Elizabeth. Federik je starší o pár let. Vyrůstali spolu, kousek od sebe, a když byla chvilka, dováděli spolu. Ale paní hraběnka, matka Febiena a Federika, to nerada viděla," vyprávěla ustaraně Franceska a zadívala se Patricii do tváře. Viděla dívku, která se snaží najít samu sebe.

„Francesko, řekni mi, jde to, aby se člověk změnil?" Dívka stála a čekala, co jí na to stará žena řekne.

„Slečno Patricie, mluvíte snad o sobě?" podívala se jí Franceska do očí.

Patricie se zarazila, jako by nechtěla říct pravdu, ale pod Francesčiným pohledem to jaksi nešlo. „Ano, myslím sebe. Jestli mohu změnit sebe," odpověděla váhavě.

„Ale drahoušku, vy se nepotřebujete změnit! Jste pěkná, urostlá a vzdělaná! Ach, promiňte mi tu smělost, slečno! Já takhle promlouvám k Elizabeth," omlouvala se Franceska za slova, která vyřkla.

„Ne ne! Nemusíš se omlouvat! To je v pořádku," odpověděla jí Patricie. „Jak jsi to myslela s tím, že se nepotřebuji změnit?" vyzvídala.

„Tak, jak jsem to řekla, slečno. Vy potřebujete pouze potlačit své špatné vlastnosti a nechat vyniknout ty dobré, kterých je myslím hodně. Právě teď u vás převládá panovačnost, pýcha a žárlivost. A opět se omlouvám za to, co jsem řekla."

„Já nic neumím, Francesko, a proto mě snad nikdo nebude mít rád a nikdy nebudu mít opravdové přátele!"

„To není pravda, slečno! Toho, kdo vás má rád a kdo chce vaše přátelství, od sebe odháníte a ukazujete mu svou pýchu a nadutost, které se nějak nemůžete zbavit, protože jste s ní vyrůstala.“ Franceska rázně vykročila a ucítila, jak ji Patricie chytila za loket, aby nepospíchala.

„Ty jsi myslela Elizabeth? Ona… ona…,“ Patricie se svými slovy váhala.

„Ona není urozená, že? Ona nemá modrou krev. To jste chtěla říct, slečno?“

„Ne ne, chtěla jsem říct, že ona... ona umí všechno a myslím si, že ona je ta, která je namyšlená právě proto, že všechno umí!“ vysvětlovala Patricie.

„Milá slečno, to všechno, co umí, jí nespadlo do klína. To všechno se musela naučit a strávit u toho hodiny. Potřebovala vnitřní sílu a houževnatost a také pevnou vůli vše zdárně dokončit,“ poklidně vysvětlovala Franceska.

„Myslíš, že bych měla sílu, houževnatost a to všechno, jak jsi řekla, abych zvládla vše to, co umí Elizabeth, a abych stála Federikovi a Febienovi za povšimnutí? Tedy myslela jsem…,“ chtěla opravit to, co tak otevřeně řekla.

„Ach, tak takhle to je,“ pousmála se Franceska. „Vždyť vy už polovinu z toho, co umí Elizabeth, umíte! Hrajete pěkně na piano, jezdíte na koni…“

„Ale neumím šermovat! Neumím plavat, neumím malovat! Neumím…“

„Slečno, ale já jsem už řekla, jak to jde udělat! Snažte se najít v sobě sílu a houževnatost! Pokud je v sobě najdete, můžete všechno zvládnout! No a teď už opravdu musím jít,“ omluvila se Franceska za to, že ji tam nechává samotnou.

***

Po pár dnech se vše vrátilo do běžného stavu a lidé se začali zajímat o všední starosti. Patricie seděla na hodině zpěvu a hudby s učitelem Marethym a Elizabeth, která na ní byla pozvaná pozorně naslouchala, co chce slečna zapsat do svých poznámek.

„Pane Marethy, co byste řekl na to, kdybyste zde slečně Elizabeth poskytl několik hodin výuky?“ zeptala se Patricie a podívala se na Elizabeth, která zvedla hlavu, když uslyšela svoje jméno.

„Děkuji, slečno Patricie, ale moje matka je…“

„Já vím, že tvoje matka je dobrá guvernantka, ale říkala jsi, že ty chceš být také dobrou guvernantkou, nebo se mýlím?“ Patricie nenechala Elizabeth nic říct a rychle pokračovala: „A proto bude dobrou zárukou mít zápis, že tě učil mistr Marethy!“

Pan Marethy byl v rozpacích, protože nevěděl, jak to bude vypadat – zda bude mít dva žáky najednou, nebo bude muset učit dvojnásobně.

Patricie přišla vzápětí s vysvětlením. „Pane Marethy, já si po nějakou dobu ráda odpočinu a moje hodiny budou věnovány slečně Elizabeth, pokud s tím budete souhlasit. Pokud ne, tak nebude v průběhu mé absence placen, protože já skutečně potřebuji nějaký čas sama pro sebe, abych si odpočinula a cítila se lépe!“

Pan Marethy, který byl na panství hraběte Balareta nejenom dobře placen, ale i dobře živen, se vzpamatoval ihned, jakmile uslyšel o platbě. „Och, s velikou radostí, slečno Patricie, bude mi nesmírnou ctí podělit se o své vědomosti se slečnou Elizabeth! Tedy chtěl jsem říct, že se těším na společné hodiny s ní!“

„Děkuji, slečno Patricie. Jste si opravdu jista, že to chcete udělat?“ zeptala se Elizabeth.

„Ano, jsem si naprosto jista, že to chci udělat!“ Pak se otočila na svého učitele: „Pane Marethy, myslíte, že bychom mohli pro dnešek ukončit výuku?“

„Ovšem, slečno! Uvidím vás tedy příští úterý!“ odpověděl.

„Ne, pane Marethy! Příští úterý uvidíte slečnu Elizabeth!“

„Och, ano! Zajisté, promiňte!“ Učitel hudby opět znervózněl a začal poklepávat prsty na svém bříšku.

***

V den, kdy se měla Elizabeth účastnit hodiny zpěvu a hudby s panem Marethym, si Patricie chtěla být jista, že Elizabeth na svých hodinách opravdu je a že ji nebude sledovat, kam půjde a co bude dělat. Proto přišla vždy na začátek a konec výuky, aby Elizabeth viděla.

„Doufám, že jsi se vším spokojena,“ prohlásila jednou Patricie k Elizabeth, celá udýchaná, protože spěchala a nechtěla se opozdit, aby oba zkontrolovala.

„Je úžasné, jak má slečna Elizabeth o všechno zájem a jaký má postřeh!“ vychvaloval novou žačku pan Marethy a nenechal Elizabeth říci ani slovo.

Patricie mu věnovala nedůvěřivý pohled a podívala se na Elizabeth. „Vezmi všechny moje věci a přines mi je do pokoje!“ nařídila jí a odešla.

Elizabeth rychle poskládala na hromádku všechny učebnice a zápisky, věnovala letmý úsměv s mírným úklonem hlavy panu Marethymu a utíkala za Patricií, která se rozhodla vrátit do svého pokoje, aniž by naznačila, že odchází. Běžela za ní a po chvilce ji dostihla. Obě uviděly Febiena a Federika, jak vyšli z šermířského sálu, ještě oblečeni v šermířských oblecích, a laškovali spolu s kordy. Přibližovali se k dívkám a cítili, že se před nimi musí nějak předvést.

Služebná Celestina, která kráčela po chodbě s mísou plnou jablek, předběhla Patricii s Elizabeth, ale nezapomněla se k nim otočit s mírným úklonem a nabídnout jim jablka. Patricie rukou

naznačila, že jablko nechce, a Elizabeth také zavrtěla hlavou, že si nic nepřeje. Celestina se proto nezdržovala a pokračovala dál směrem k mladým pánům, u kterých doufala s nabídkou uspět.

„Jak je vidět, pořád nemáš dost!“ Federik odrážel Febienovy útoky a bránil se jeho výpadům. Celestina k nim přišla s mísou jablek a ani je nemusela vybízet, aby si nabídli. Federik se do jablka ihned zakousl a liboval si, jak je po jejich dlouhém tréninku lahodné.

Febien si také vzal jablko, ale když viděl přicházet Patricii s Elizabeth, zarazil se. „Federiku, chceš se vsadit, že to jablko rozseknu jedním švihem napůl?“ volal a pohrával si s jablkem.

„Dobrá! Přesně napůl! Pokud ne, tak mi místo sluhy Jarka vyčistíš jezdecké boty,“ odpověděl Federik se smíchem.

Febien zvedl ruku s jablkem a svým uměním se chtěl blýsknout hlavně před oběma slečnami. Vyhodil jablko nad hlavu a švihl kordem. Rozseknutý plod se rozletěl do dvou stran. Jedna půlka málem zasáhla stojící Celestinu, která nemohla odejít, aniž by vše viděla. A druhá část zasáhla obrázek na zdi a shodila ho. Sklo obrázku se dopadem na zem rozbilo. Celestina položila mísu jablek na malý stoleček a přešla k obrázku, aby posbírala střepy a odnesla ho znovu zarámovat.

V tom ji ale předběhl Febien. „To je v pořádku, Celestino,“ řekl jí, „já to udělám! Já jsem ho rozbil, a tak se o to postarám.“ Sehnul se k obrázku a zvedl ho, zatímco Federik se dal do řeči se slečnami.

Febien si prohlížel malý obrázek dvou šermujících mužů a snažil se ho urovnat do rámu. Všiml si papíru, který vyčníval zpoza fotky. Bylo to nějaké psaní.

„Opravdu nechcete pomoci, mladý pane? Mám starost, abyste se nepořezal,“ nabízela se Celestina.

„Ne ne, děkuji! Už jsem řekl, já se o to postarám!“ rázně odpověděl Febien, který rychle popadl obrázek a bez slůvka rozloučení odcházel. „Co to může být za psaní? A kdo ho tam dal?“ přemýšlel cestou. „Asi to bude vysvětlení k obrázku!“ říkal si už u sebe a položil obrázek na stůl. Opatrně ho obrátil a vyňal z něj psaní, které za ním bylo vsunuto. Chtěl si ho přečíst o samotě. Byl to kostrbatý rukopis, jako by to psal někdo, kdo to pořádně neumí.

FEBIEN SI ODNÁŠÍ SVÉ TAJEMSTVÍ

Febien se ani nepřevlékl ze šatů, ve kterých šermoval, jen aby si mohl psaní uschované v obraze co nejrychleji přečíst. „Třeba v něm bude popsána nějaká záhada panství nebo místo, kde je uschován nějaký testament," fantazíroval. Přisunul si židli blíže k lampě, aby na text lépe viděl, a četl:

Dopis napsaný služebnou Kasandrou

Bože, odpusť mi mou vinu a můj velký hřích. Krátce poté, co mladý pan Federik slavil své narozeniny společně se svým dědečkem hrabětem Henrym Balaretem, se hraběnce Henrietě narodil chlapeček jménem Febien.

„Hm, tady se píše o mně a o mém bratru Federikovi," dychtivě poznamenal Febien a ponořil se do dalšího čtení.

Jenom tři dny poté, co se narodil mladý pan Febien, se narodila Martrekovi, který pracoval pro pana hraběte jako polesný, a jeho ženě Katarine krásná dvojčátka, chlapeček a holčička, holčička jménem Elizabeth a chlapec Christopher.

„No podívejme se, tady se píše také o Elizabeth a jejím bratru, který má hrob na půl cesty k našemu panství. Ale proč to někdo zapisoval?"

Přesně týden poté, co se mladý pan Febien narodil, zemřel. Měl slabé srdce a modral. Bůh si ho po sedmi dnech povolal k sobě.

„Já že jsem zemřel? To nechápu, vždyť jsem tady! To musí být nějaký nesmysl," vrtěl hlavou Febien.

Paní Katarine, která povila dvojčátka, se od porodu vedlo velice špatně a o děti se nemohla starat. Martrek byl tou dobou v lesích, kam ho vyslal pan hrabě. Poslala jsem tedy Celestinu do hospody, aby se pozeptala, kde bychom mohli najít pro děti kojnou. Tu jsme našli a hned druhého dne se začala o děti starat, protože s paní Katarine to vypadalo velice špatně. Paní hraběnka Henrieta byla zoufalá a pořád mě přesvědčovala, že pani Katarine nebude žít a že pro jednoho muže jsou dvě děti velká zátěž. Přesvědčila mě o tom, že to tak zařídil Bůh a že jí vzal syna, aby se mohla starat o jiného. Dala mi hodně peněz, jenom abych jí pomohla děti potají zaměnit! Odnesla jsem

tedy v koši na prádlo jejího mrtvého chlapečka Febiena a přinesla jsem jí zdravého hošíka Christophera od Katarine.

„Probůh, co se to stalo?“ pokřižoval se Febien a četl dál.

Bůh mě netrestej za to, co jsem provedla, protože ten samý Bůh mi je svědkem, že jsem šla peníze vrátit a chtěla jsem vše napravit, ale paní hraběnka Henrieta mi hrozila, že mě nechá upálit na hranici jako čarodějnici, a já jsem poté, co mě pronásledovala, uznala, že je lépe z panství odejít. Vím, že otec Henriety hrabě Balaret jí slíbil, že jí odkáže veškeré jmění a statky, pokud porodí druhého syna, aby si by jist, že jeho bohatství bude ve správných rukou.

Febien si otřel zpocené čelo a podíval se před sebe. „Jestli paní Katarine měla syna a ten byl zaměněn a přinesen hraběnce Henrietě, tak jsem to zaměněné dítě já a Elizabeth je moje sestra!“ Do očí mu vhrkly slzy. „To nemůže být pravda! To přece nemůže být pravda!“ zabořil hlavu do dlaní. „Já přece Elizabeth miluji! Já ji miluji víc než sestru! Bože, to mi přece nemůžeš udělat! To je lež!“ Opět se podíval na psaní a otřel si oči.

Elizabeth a Christopher mají stejná mateřské znaménka ve tvaru malé hvězdičky, Christopher na levé noze uprostřed chodidla a Elizabeth na pravé noze pod kolenem.

Já budu žít v hrozném utrpení až do doby, než tento můj dopis někdo najde. Chtěla jsem všechno říct, ale nikdo by mi neuvěřil a skončila bych na rozpálené hranici. Řekla jsem si, že musím alespoň napsat dopis a pak se určitě náš všemohoucí Bůh postará a pomůže mi, aby se dostal do správných rukou. Bože, ještě jednou tě prosím za odpuštění toho, co jsem já hříšnice provedla. Prosím o odpuštění i Christophera a Elizabeth.

Kasandra, služebná

„Pane Bože, moje pravá matka je tedy Katarine, a ne Henrieta? A Martrek je můj otec!“ Febien si rychle začal zouvat levou botu, aby se přesvědčil, zda má znaménko, o kterém četl, a utíral si slzy, jež mu stékaly po tváři. Zrak mu padl na znaménko ve tvaru hvězdičky, které měl na levém chodidle. „Bože, proč mě tak trestáš?“ obrátil oči vzhůru.

Do dveří nahlédl rozesmátý Federik. „Pojedeme se projet na koních, jen co se převléknu, a Elizabeth bude doprovázet Patricii! Pojedeš s námi? Stalo se snad něco?“ vyzvídal.

„Ne ne, nic se nestalo! Já vás doženu!“ zvedl Febien hlavu a letmo se na Federika podíval. „Musím tady něco dodělat a pak se k vám přidám!“ zavolal na něj a rychle odvrátil tvář, aby nebylo vidět, že plakal.

Když Federik zavřel dveře, Febien pečlivě poskládal dopis a schoval ho do šuplíku svého stolu. Pak vstal ze židle a nervózně se procházel po pokoji. „Musím to jít říct dědečkovi, tedy panu

hraběti!“ rozběhl se ke dveřím. Najednou se zarazil. „Ale až se to dozví matka, skočí asi z útesu, jak vždy vyhrožovala!“ uvažoval. „Vždyť ona není moje matka! Ona mě ukradla mé vlastní matce a Bůh ji za to trestá! Když ale toto tajemství vyzradím, moje pravá matka, otec a Elizabeth budou muset odejít. Henrieta by je na panství nejspíš otrávila. Co mám tedy dělat? Takhle to přece nemůže zůstat!“ hořekoval.

Rychle si posbíral věci, které potřeboval, udělal vše potřebné a vyrazil ven.

***

„Dobrého odpoledne vám přeji, paní Bawerienová!“ zavolal zdálky Febien a pozdravil Katarine, když se k ní na koni blížil.

Podívala se na něj Katarine, zamávala mu a pak opět upravovala květiny, které přinesla na hrob. „Spěcháš za ostatními, abys je dohnal, že?“ mile se na něj usmála a narovnala se.

Febien seskočil z koně a podal jí levandulovou kytici. „Elizabeth říkala, že jsou to matčiny oblíbené květiny, pokud si to dobře pamatuji.“

„Děkuji, pane Febiene! To je od vás moc milé. Levandule je opravdu moje oblíbená květina,“ vzala si kytici, podívala se na něj a zarazila se. „Ale copak se stalo? Přihodilo se snad něco vaší matce?“ zeptala se, když viděla jeho ztrhaný obličej.

„Mojí matce? Je mi líto, co se přihodilo mojí matce, musela hodně trpět. A teď trpím i já!“

„Vy trpíte? Tak je to pravda, pane Febiene? Vaše paní matka vždy říkala, že její syn Febien trpí. Nikdy jsem to od vás neslyšela, až dnes. Mohu vám nějak pomoci?“

Febien se jí podíval do očí. „Můžete mě obejmout a políbit na čelo jako syna?“ požádal ji.

Než se nadál, Katarine ho objala, a když Febien poklekl, políbila ho na čelo a k tomu mu udělala ještě křížek.

Febien jí pak ruku, kterou mu křížkem požehnala, uchopil a políbil do dlaně. Vstal a podíval se do Katarininých modrých očí, do týchž očí, o které se tato žena podělila s ním i s jeho sestrou Elizabeth. „Moc vám chybí váš syn?“ zeptal se.

„Ano, pane Febiene, moc mi chybí!“ Katarine pokývala hlavou. „Kdyby tady byl, určitě byste si dobře rozuměli. Vím, že by měl tak dobré srdce jako Elizabeth.“

Při těch slovech Febiena bodlo u srdce a těžce polkl, jako by se mu v hrdle něco zaseklo. „Musím už jet zpět na panství, paní Katarine.“

„Já myslela, že jste spěchal za ostatními,“ podívala se na něj překvapeně.

„Spěchal, ale rozmyslel jsem si to!“ hlasitě vzdechl. „Mohla byste se někdy pomodlit i za mě?“

„Od té doby, co se narodily moje děti, modlím se vždy za čtyři. Za moji dceru Elizabeth a mého zesnulého syna Christophera, za vás, pane Febiene, a za vašeho pana bratra.“

„Přál bych si, aby lidé neničili životy druhým,“ smutně a zádumčivě pronesl Febien.

„Jste ještě mladý na to, abyste takhle mluvil, pane Febiene. A pokud vím, ani jsme se to na hodinách neučili.“

„Možná že jsem mladý, ale vím přesně, o čem mluvím, paní Katarine. Lidé kvůli bohatství dokážou zaprodat sami sebe. Zaprodat svou duši.“

„Pane Febiene, vy nepatříte k chudým. Teď opravdu nevím, o čem mluvíte. Tíží vás snad svědomí?“ nesměle se ho zeptala.

„Ne, mě netíží svědomí, ale někoho by mělo! Jsem hrozně šťasten, že Bůh zařídil alespoň jednu věc.“

„Jakou věc? Jestli to tedy mohu vědět...,“ vyzvídala Katarine.

„To, že jste mi dělala guvernantku a učila mě! Bůh je dobrotivý!“ odpověděl. „Musím už jít,“ vrátil se ke koni, nasedl, a než odjel, ještě jednou se na Katarine dlouze podíval. V duchu si říkal: „Tak rád bych jí řekl MATKO, ale nemohu! Není na to správná chvíle.“

Katarine tiše stála a dívala se na něj, dokud neodjel. Přemýšlela, co ho sem vlastně přivedlo a co ho asi tíží na duši, ale vysvětlení viděla pouze v tom, že to muselo být něco citového, kdy cítil potřebu s někým mluvit. Věděla, že Febien nedostane pohlazení nebo objetí od své matky Henriety, a když ji o to nyní požádal, nijak se tomu nebránila.

Hned jak projel Febien panskou bránou, uviděl na cestě Celestinu, která nesla něco v koši. Seskočil z koně a kráčel přímo k ní. „Paní Celestino, máte naspěch?“ zeptal se jí.

Ta na něj vytřeštila oči, protože ho ještě nikdy neslyšela k ní tak promlouvat. „Nesu prázdná vřetena pro Francesku, aby mohla příst pro naše tkadleny. Potřebujete snad nějak pomoct, milostivý pane?“ zeptala se ho nesměle, protože si nedovedla představit, jak by mu mohla venku pomoct. Obsloužit ho u jídla nebo uklidit jeho pokoj, to si představit dovedla a ani by jí nepřišlo zvláštní, kdyby na ni zavolal. Ale co tady venku?

„Zrovna jsem potkal paní Bawerienovou u hrobu jejího syna,“ řekl Febien a seskočil z koně, „asi to pro ni muselo být hrozné, dozvědět se, že její syn zemřel. Jak jsem se dozvěděl, Celestino, ty jsi u toho byla celou dobu, že? Myslím tedy, když se paní Bawerienové narodila ta dvojčata,“ vyzvídal Febien. „Nedalo se tomu dítěti nebo jeho matce nějak pomoct?“

„Pane Febiene, vím docela určitě, že jsem se snažila pomoct ze všech sil. Pamatuji si, že jsem dokonce pro paní Katarine potají odnášela horkou čokoládu z kuchyně, abych ji posílila. A ta